

KATARÍNA GILLEROVÁ

Kroky v dešti

motto román

Kroky v dešti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Katarína Gillerová
Kroky v dešti – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KATARÍNA GILLEROVÁ

*Kroky
v dešti*

Praha 2018

OBSAH

Jolana 1979–1981	5
Diana 2014.....	153
Jolana 1981–2014	209
Július 1975–2014	239
Písmena 2015	269
Diana 2017.....	279

Schod za schodem, výstup do kopce podél zeleného zábradlí. Zrychlený dech a červené tváře. Dotek dvou dlaní, prsty propletené jako něžný příslib.

Jolana si vůbec neuvědomovala chlad listopadového podvečera ani temné šumění stromů ve větru. Narůstala v ní nervozita.

Jak tohle setkání dopadne?

Před odchodem z domova si oblékla novou šedivou bundu, kterou si koupila i přesto, že se jí moc nelíbila. V obchodě neměli zrovna velký výběr – buď tahle, nebo podobná, divně tmavomodrá. Ta připomínala blůzu od montérek, kterou nosil otec, když ryl zahradu.

Jolana ale věděla, jak nudnou šedou barvu oživit. Za pár večerů si upletla dlouhou červenou vlněnou šálu a k ní klobouček s ohrnutým okrajem. Věděla, že to byl dobrý nápad, protože při setkání se na ni obdivně dívaly oči mladého muže. Možná byl ten pohled zamyšlený, nebo pátravý?

Horský park, schod za schodem v pravidelném tempu, sladěný dech. On kráčet zlehka, střídal dlouhé nohy, jako by si neuvědomoval strmé stoupání. Jolana ale musela přidat do kroku, aby mu stačila.

Dnes se se mnou rozejde, pomyslela si.

Skoro dva týdny se neozval, tedy přesně dvanáct dní, čtrnáct hodin a padesát dva minut. Nepotkala ho ani ve městě, ani minulý týden na diskotéce. Čekala na telefon, ohlížela se, když odcházela ze školy, protože věděl, kdy jí končí vyučování. Doufala, že ho uvidí na rohu ulice. Pokaždé ji však čekalo trpké zklamání. Tak se zamilovaný muž přece nechová. Touha po jeho objetích ji až bolela. Cítla se jako nemocná, bez energie, zatrpklá. I když se

tomu bránila, tak ji to ničilo a začínala si namlouvat, že udělala chybu, když podlehla jeho přemlouvání a vyspala se s ním.

Možná mu měla odolávat déle. Tak to sice vidí dneska, ale tehdy ležela v jeho pevném objetí a už nebylo cesty zpět. Nechtěla ho ztratit, a tak se potácela mezi odmítnutím intimností a rozhodnutím podlehnout jeho touze. Zradilo ji její vlastní tělo, přestala se bránit a nechala se zlákat k milostné hře.

Od té doby už uplynul celý měsíc, sešli se víckrát. Rychlé milování v podzemním klubu nebo v přírodě a jednou dokonce v bytě jeho rodičů. Byla na sebe hrdá, že konečně dospěla v ženu a poznala tajemství, o kterém si kdysi šepaly s kamarádkami. Ale tak dlouhá pauza... Nebyl jediný, kdo o ni projevil zájem, a tak dobře věděla, že zamilovaný mladík se chce scházet pokud možno každý den. Július byl jiný... a zároveň první, kterému dovolila všechno.

Snažila se ovládnout vnitřní třes. Po tom všem ho nechce ztratit... po těch týdnech nejistoty, než se konečně rozhoupal. Celou ji omámil, nemohla spát, nemohla jíst, ve dne v noci myslela jen na něj. Pohled, kterým se na ni díval, ji připravoval o klidný spánek. O duševní klid.

Vyšlapané schody přibývaly a ty před nimi jí připadaly, že vedou do nebe. Na obloze se válely těžké šedivé mraky, ponuré jako její obavy z dnešního setkání.

„Nechceš si chvílku vydechnout?“ zeptal se, když na chvíli zastavil a uviděl Jolaniny červené tváře. Opřel se o zábradlí a přitáhl si ji k sobě.

„Chci,“ přikývla.

Přitulila se k němu a zhluboka si povzdechla. Naklonil se k ní, aby jí přitiskl na rty nedočkavý polibek.

Znova ji ovládl ten opojný pocit, při kterém ztrácela půdu pod nohama. Jakmile ji objal, cítila závrať z blízkosti jeho těla.

„Dlouho ses neozval,“ zašeptala se smíšenými pocity.

Pohlídl ji po vlasech. Potom zabořil prsty do hustých kudrn a chvíli si s nimi hrál. Přivřela oči.

„Byl jsem v jednom kole, kolega padnul s chřipkou,“ vysvětlil jí.

Vzpomněla si na dlouhé dny plné marného čekání. „Mohl ses zastavit alespoň u školy, na chvíličku...“ řekla smutně.

„Říkala jsi, že máš přísnou mámu, nechtěl jsem ti dělat problémy.“

„Máma po vyučování ke škole nechodí,“ odpověděla klidně.

Co bude dál? Přitulila se k němu. Vychutnávala si jeho blízkost, vůni a doteky.

Bude si to moct vychutnávat i za týden? Co bude dělat, když jí teď řekne, že se s ní rozchází?

Prudký závan větru rozvířil prach a suché listí na schodech. Napjatě čekala, co uslyší.

„Víš, přemýšlel jsem,“ ozval se po chvíli. Z paniky se jí prudce rozbušilo srdce a ucítila bolestivou křeč v žaludku. Přivřela oči. „Co kdybychom se vzali?“ zeptal se.

Jolana zkameněla v němém úžasu. Okamžitě otevřela oči a pár vteřin jen zírala před sebe. Pak se od Júlia trochu odtrhla. Překvapeně se na něj dívala a v rozšířených zorničkách měla neskrývaný údiv.

„Ty se se mnou chceš oženit?“ vydechla nevěřícně. Asi se bude muset štípnout do ruky, jestli se jí to nezdá. „Vždyť... ses skoro čtrnáct dnů neozval. Proboha... a co na to tvoji rodiče? Vždyť mě neznají! A naši... naši by mi to určitě nedovolili.“ Zase v ní narůstala panika, ale teď z úplně jiného důvodu než před chvílí.

„Můžeme se vzít tajně,“ navrhl. „Na nějakém krásném tichém místě. Nikdo o tom nemusí vědět. A na seznámení s rodiči bude dost času potom.“

V hlavě se jí promítlo těch pět měsíců jejich známosti. Nádherné procházky, tancování na diskotékách, tulení se v přítomnosti kina... A ukradené chvíle milování.

Tělem jí projel pocit štěstí jako elektrický výboj. Vůbec netušila, že ji tak miluje!

„Bože, já vlastně nevím, co na to říct.“ Jolanina tvář se rozzářila. Samozřejmě že si tě chci vzít, ale...“ zarazila se. Myslí to vážně. Takový bláznivý, zbrklý nápad! „Je to tak nečekané... Panebože! Nechci, aby sis myslel, že z toho nemám radost, ale... Jak tě to vůbec napadlo?“ Cítila se jako v transu, jako v jiném světě.

S úsměvem ji objal. „Nebude to skvělé, až budeme manželé?“

Jolaně se z pohledu jeho zelených očí a z nadšeného tónu jeho hlasu zatočila hlava. Manželé! Oni dva se budou moct nazývat manželi. Neuvěřitelné! Celá se až zalykala přívalem citů. Aby byl její milý spokojený, je pro něj ochotná udělat cokoli.

Protože jeho štěstí bude i její.

„Jak bys to chtěl udělat?“ rozpráhla ruce s pocitem, že se jí to jen zdá.

„Neboj se, o všechno se postarám,“ pohladil ji prstem po tváři.

Znova přivřela oči. V tom okamžiku se jí před očima objevil obraz mámy. Ta by s jejich svatbou určitě nesouhlasila, rozhodně, a o tátovi ani nemluvě. Kdyby jim o tom řekla, určitě by jí zakázali se s Júliem vídat a nikam by ji nepouštěli. Kdo to kdy viděl, vdávat se ještě na střední škole! Mámin argument by zazněl jen jednou, ale o to důrazněji. Tyhle máminy zákazy... Ale po svatbě už na ni nebudou platit.

„Ale mně bude osmnáct až v lednu,“ připomněla mu. „Do té doby nemůžeme nic dělat.“

„Já vím,“ usmál se Július. „Za těch pár měsíců všechno zařídím. Víš,“ objal ji pevněji kolem pasu, „nikdo nemusí nic vědět. Vezmeme se mimo město, v nějaké vesničce v okolí. Bude to hrozně romantické. Určitě se ti to bude líbit.“

„Určitě bude!“ zvolala nadšeně a sepjala ruce. „Páni, musím si sehnat nějaké krásné šaty...“ V hlavě se jí roztočil kolotoč představ o tom, co všechno potřebuje nevěsta. „A po svatbě, co bude po svatbě? Jak budou reagovat vaši?“ zasy-pávala ho otázkami. „Budeme každý bydlet u svých rodi-čů, dokud neodmaturuju? Ale to bude až za rok a půl, to je strašně dlouhá doba...“ Prosebně se na něj podívala. „Dá se to zařídit nějak jinak?“

„Určitě jo,“ slíbil jí. Zvedl ji a pomalu se s ní roztočil. „Potom se určitě dá vymyslet, jak bychom mohli být spo-lu. Domluvíme se, kdy to všem oznámíme, jestli za měsíc nebo za tři. Všechno záleží jenom na nás, všechno máme před sebou.“ Postavil ji na zem a zase objal kolem ramen. „Tak a teď jdeme dál, abychom se zahřáli.“ Pevně jí stiskl dlaň a zase vykročili.

Rozesmála se. Ruku v ruce se rozběhli do schodů poháně-ni vidinou své budoucnosti. Ve studeném vzduchu se jejich dech měnil na páru, která stoupala vzhůru, aby se kdesi vysoko nad jejich hlavami spojila a pak rozplynula. Pod nohama jim šustilo suché listí. Stromy ho shazovaly jen veli-ce neochotně, jako by se pestrostí barev snažily vzdorovat přicházejícím zimním měsícům.

Bože, pomyslela si Jolana, to bude senzace, až se to dozví spolužačky! Bude první vdaná ze všech třetáček a čtvrtáček. Už v duchu viděla jejich užaslé a překvapené tváře. Nejvíc jí bude závidět Klára, která randí každou chvíli s někým jiným a může si vybírat. Pak jim o tom vždycky vypráví s povýšeneckým přihloupkým výrazem. Holky jí přímo visí na těch hezkých růžových rtech, které už zažily tolik polib-ků, a představují si, jaké to bude, až to zažijí ony.

Brzy ale bude v centru zájmu Jolana. Tajná svatba jako z románu! A z lásky, ne proto, že je těhotná jako ta čtvrtáč-ka loni... To bylo ve škole pořádné haló: Ředitel si zavolal její rodiče, zasedal svazácký výbor a děvčata měla besedu s gynekoložkou.

Jolana pootočila hlavu a podívala se obdivně na Júlia. Jim dvěma se to nestane, určitě ne. Je tak úžasný!

Vyšli po schodech až nahoru a ocitli se uprostřed lesa. Cítla, jak se jí teplo jeho dlaně rozlévá pod kůží. Ten elektrizující pocit se jí šířil celým tělem a narůstala v ní touha po jeho polibcích.

„Miluješ mě?“ Hlas se jí zachvěl.

Znovu se na chvilku zastavili. Podíval se na ni a pevně a nedočkavě jí k sobě přitiskl.

„Samozřejmě že tě miluju,“ zašeptal.

Líbali se uprostřed lesní cesty a vůbec si nevšíмали několika rekreačních běžců, kteří je míjeli. Vysoké stromy šuměly ve větru, jako by vyjadřovaly s počínáním dvojice souhlas.

Později začalo drobně hustě pršet. Jemné kapky dopadaly na Jolaninu rozpálenou tvář, do vlasů a vpíjely se do jejích roztoužených rtů. Nic z toho nevnímala, kromě milosrdného hustého šera, které ukrývalo jejich narůstající vzrušení.

Stála opřená zády o strom stranou lesní cesty, od které je oddělovalo houští. Červený pletený klobouček jí spadl z hlavy a zakutálel se do spadaneho listí. Nebyla jí zima, i když měla rozepnutou bundu i halenku a kalhoty měla stažené ke kolenům. Na tváři cítila jeho horký zrychlený dech. Nedočkavě Júlioovi vyšla vstříc a on si ji tam horečně a vášnivě vzal, opřenou o strom.

Srdce jí zběsile bušilo i potom, když si po milostném aktu třesoucími prsty zapínala větrovku. Shrnula si z čela mokrou ofinu. Teprve teď si všimla, že jí z vlasů kape voda a oblečení má úplně vlhké. Pročísala si mokré vlasy prsty, ale účesu to zrovna moc nepomohlo. Zvedla ze země klobouk a nasadila si ho. Alespoň nebude vypadat jako zmoklá slepice.

Už byla skoro tma, když odešli z Horského parku a vrátili se do osvětleného města.

„Můžeš ve středu v jednu?“ zamumlal jí do ucha, když se loučili. „V klubu nikdo nebude.“

Na rozloučenou se dlouze objali a políbili a pak každý odešel svým směrem. Ve světle pouličních lamp bylo vidět, jak hustě padají drobné kapky deště. Jolanu roztřásla zima, ale úsměv jí z tváře nemizel. Rychlým krokem vyrazila k autobusové zastávce. Tváře jí jenom hořely. Rozesmála se a celá šťastná by se nejraději roztancovala na ulici. Déšť houstl a ona mu nastavila rozpálenou tvář.

Najednou jí došlo, že už je listopad. Má před sebou dva vzrušující měsíce, kdy se musí připravit na nejkrásnější den svého života.

* * *

Když přišla domů, už v předsíni slyšela hádku z kuchyně. Mámin hlas zněl naléhavě a přísně, ten sestřin, hluboký a trochu zastřený, by rozeznala mezi tisíci jiných hlasů.

Poslední dobou byl vztah mezi matkou a Jolaninou starší sestrou Helgou nějak narušený. Za časté výměny názorů mohla Helžina tvrdohlavost a matčina představa o tom, jak by se sestřin život měl dál vyvíjet.

Jolana se svlékla z promočené větrovky a pověsila ji na věšák. Do nosu ji udeřila vůně vanilky a čokolády, která se linula z kuchyně – znamení toho, že máma upekla buchty nebo nějaký koláč. Kdyby Jolana snědla vždycky kousek toho, co máma upeče, už by měla určitě sto kilo. Ale protože se většinou sladkého ani nedotkne, může je máma brát kolegyním do práce.

Zhluboka se nadechla. Toužila zbavit se mokré blůzy a ohřát se ve vytopeném bytě. Případala si tajemná a důležitá. Úplně jinak, než když odpoledne odcházela. Přistihla se, že se při zouvání usmívá.

„Nehodí se k tobě,“ uslyšela mámu. „Ty máš před sebou ještě čtyři roky studia, poznáš spoustu dalších lidí.“

„Tobě vadí, že má jen učňák,“ namítala Helga. „Ale já nejsem snob.“

„Ani já nejsem snob,“ ohradila se matka. „Později mu ale

může vadit, že ty jsi vysokoškolačka, máš lepší zaměstnání a vyšší plat.“

Aha, pomyslela si Jolana, zase je řeč o sestřině příteli Ondřejovi. A o mámině nespokojenosti s Helžiným výběrem. Podle ní by byl pro Helgu nejlepší lékař, ne praktik, ale chirurg. Jako v seriálu *Nemocnice na kraji města*. Aby měl šarm doktora Blažeje, humor doktora Štrosmajera a moudrost doktora Sovy. No a k tomu určitě auto nebo ještě lépe dům. S velkou zahradou. Ale stačil by i státní byt, aby nemuseli bydlet s tchyní.

Mámina slova Helgu pobavila. „Víš, kolik za ty noční směny vyděláš?!“ vykřikla. „Takový plat na své výplatnici neuvidíš ani ty, ani táta, i když má ve spořitelně dobré místo.“

„A nelíbí se mi, do čeho tě to zatahuje,“ pokračovala máma. „I stěny tady mají uši a sousedi by ho mohli udat.“

Jolana vešla do kuchyně. „Do čeho ji zatahuje?“ zeptala se.

Máma zvedla oči od prkénka, na kterém krájela cibuli. „Jak to vypadáš?“ namířila na ni špičku velkého nože. „Co to máš na hlavě? To neumíš přijít domů, když se dá do deště? Kdepak vlastně milostivá byla?“

Jolana couvla ke dveřím. „Mami, to je moc otázek najednou,“ vybruslila šikovně z odpovědi. „Ty sis nikdy nezapomněla deštník?“ Zamířila do pokoje, aby se konečně svlékla z mokrých věcí.

„Normální odpověď z vás nedostanu, milostivá?“ rozhodla máma rukama. Zašermovala nožem ve vzduchu a odletělo jí z něj pár drobných kousků cibule.

„Zítra pomáháš mámě v kuchyni ty,“ zavolala Helga na Jolanu. „Já jsem dneska umyla i nádobí, zatímco ty ses hned po obědě někam vypařila.“

„No jo,“ zavrčela Jolana. „Už se nemůžu dočkat.“

Otevřela skříň a chvíli do ní zaraženě koukala. Kde mám věci? Rozhlížela se po poličkách a až úplně dole zahlédla

vzorek svého oblíbeného trička. Okamžitě pochopila, co měla její sestra celé odpoledne na práci.

„Helgo, co to má znamenat?“ zakřičela naštvaně. „Proč jsi přendala moje oblečení?“ Vztekla se převlékla a hodila halenku do kouta.

Helga rychle vběhla do pokoje. „Potřebuju víc místa,“ prohlásila. „Na učebnice i na oblečení. Až začnu studovat vysokou, přibude mi ještě hromada skript, tak se tak nečerti.“

Jolana vztekla třískla dveřmi skříně a vyběhla za matkou do kuchyně.

„Mami, Helga si bez dovolení zabrala ve skříni víc poliček,“ žalovala. „Řekni jí něco!“

Máma právě soustředěně míchala v kastrůlku cibuli na sádle. „Děvčata, nehádejte se zase,“ řekla káravě. „Jolanko, tak se tak nečerti. Helga je starší, čeká ji maturita a bude mít víc povinností. Copak tam máš málo místa? Alespoň složila to tvé rozházené oblečení, vypadalo to tam fakt hrozně. To si nemůžeš věci pořádně skládat?“

„Nikdo se jí o to neprosil!“ vykřikla Jolana pobouřeně. „Proč má v tomhle bytě Helga vždycky víc práv než já? Proč se jí pořád zastáváš? Příští rok budu maturovat já. A co potom? Taký si budu moct zabrat police podle svého jako Helga teď?“

„Jolanko, ty jsi jako malé dítě,“ zavrtěla máma hlavou. Vypnula plyn a odtáhla kastrůlek stranou. „Jste jenom dvě, a nedokážete se dohodnout. Hádáte se, jako kdyby vás bylo pět. Buďte rády, že máte svůj pokoj. Já jsem vyrostla ve dvoupokojovém bytě s bratrem a přežila jsem to.“

„To znám,“ odsekla Jolana dotčeně. „Neměli jste ani telefon, ani auto, ani automatickou pračku. My nemáme jen ten telefon.“ Uraženě se otočila a vrátila se do pokoje.

Vtom se na prahu obýváku objevil rozespalý otec. Ještě před chvílí spával na gauči s tváří přikrytou novinami.

„Je to pravda,“ přisvědčil stejným slovem, jako byl název velkoformátových novin.

„Děvčata, čím jste starší, tím důležitější problémy řešíte. Když jste byly malé, hádaly jste se o panenky, teď se hádáte o police. Problémy se dostaly na vyšší úroveň.“

„Tati, Helga si vždycky všechno prosadí na můj úkor,“ mávla Jolana rezignovaně rukou. „Sám to dobře víš.“

Otec jí něžně prohrábl vlasy. „Víš přece, že moudřejší ustoupí?“ zeptal se s úsměvem. Ve zmačkané kostkované košili, starých kalhotách a s vlasy rozčuchanými na všechny strany vypadal bezbranně.

„Proč alespoň jednou nemůže být ta moudřejší Helga?“ zabrbkala Jolana. „Já už mám toho ustupování plné zuby.“

Odjakživa to tak bylo. Někdo by si mohl myslet, že když se Jolana narodila za rok po Helze, vyrůstaly jako dvojčata. Nebyla to ale pravda. Od útlého dětství byla Helga ta, která ve dvojici dominovala. Svou vůli prosazovala úplně ve všem. Když se rozhodla hrát si s určitou panenkou, neustoupila ani o krůček. Když chtěla Jolana jít ven a Helga zůstat doma, vydupala si na mámě, že nikam nešly. Helga si vybrala místo pro svou postel, kde bude stát skříň, a vynutila si poličky, na kterých budou její hračky. Psací stůl v jejich pokoji používala jenom Helga a Jolana psala úkoly v kuchyni.

Máma se naklonila k otci. „Promluv si s Helgou,“ požádala ho polohlasem. „Zakaž jí, aby se scházela s tím Ondřejem.“

Za otcovými zády se objevila Helga. „Proč, mami? Protože posloucháme Kryla? Neděláme to přece na ulici, ale u nich doma.“

„Někdo to může slyšet,“ zatvářila se máma ustaraně. „Určitě si magnetofon nepouštíte potichu. Jak znám mladé, tak spíš naopak.“

„Nikdo nic neslyší ani s hrnkem na zdi,“ bránila se Helga.

„Pamatuješ si, jak jsme také poslouchali Kryla?“ obrátil se táta na mámu. „V devětašedesátém po okupaci na ná-

vštěvě u Cyrila. Ten krátce potom emigroval do západního Německa.“

„Jak bych se nepamatovala,“ mávla máma rukou. „Zdrhnul krátce po Krylovi.“ Vyčítavě se na manžela podívala. „Pokud ti záleží na tom, aby si Helga nezkazila život, tak tady nepřipomínej bývalé kolegy, kteří žijí v zahnívajícím kapitalismu, ale zakaž jí podobné aktivity. Ať se soustředí na učení a blížíci se maturitu!“ Upřela na Helgu zamračený pohled a žmoulala v ruce utěrku.

„A taky zachrániš Ondřeje,“ poznamenala Jolana jedovatě. „Víš, jak úžasným směrem se bude bez Helgy ubírat jeho život?“

„Jsi celá zelená závistí,“ zašklebila se starší sestra. „Jako chlorofyl.“

„Á, naše milovnice kytíček,“ zasmála se Jolana. „Masožravých, chroust, chroust, chroust,“ napodobila všemi prsty pohyb vyhladovělé masožravky před sestřinou tváří.

Máma s rachotem vytáhla šuplík s vařečkami a jednu z nich popadla. „Potřebujete každá jednu výchovnou!“ houkla na ně. Ohnala se vařečkou a každou z nich plácla po zadku. „Okamžitě toho nechte, baby jedny! Kdo má mít na vaši výchovu nervy?“

„Au, proč mě biješ, já Kryla neposlouchám!“ bránila se Jolana. „Když je něco zakázané, tak se to má dodržovat.“

„No tak tohle ti sestřičko připomenu,“ zašklebila se Helga, „až ti máma zakáže jet pod stan jako vloni. Proč ses teda tak rozcílovala a brečela celé dny?“

„To nebyl zákaz celostátní, ale jen mámin.“

„A ten je nad všechny celostátní i mezinárodní zákazy!“ Máma zvedla ruku s vařečkou a zamávala jí ve vzduchu. Jolaně to připomnělo jeden obrovský obraz, který visel ve vestibulu národního výboru, na kterém žena v šátku drží nad hlavou rudý prapor a odhodlaně kráčí vstříc šťastné budoucnosti.

Za chvíli obě sestry zmizely za dveřmi svého pokoje. Jola-

na padla unavená po celém dni na svou válendu. Skepticky se zadívala na skříň – předmět hádky se sestrou.

„Navrhni Ondrovi, aby odešel z elektrárny a začal studovat medicínu,“ ozvala se za chvíli. „Pak snad bude máma spokojená.“

„Až se jí narodí první vnouče, tak zapomene na všechny výhrady,“ poznamenala Helga z druhého konce pokoje.

Jolana se vymrštila jako struna. „Ty jsi těhotná?!“ vykřikla zděšeně.

„Lehni!“ rozesmála se Helga a rukou jako by dávala povel psovi.

„Přece nejsem včerejší. Nejdřív odmaturovat, pak vysoká, svatba a až po ní dítě. Taky bych mohla vysokou studovat dálkově, kdybych byla na mateřské.“

Jolana se na sestru dívala s pochybami. „Teda, máš to nějak podrobně promyšlené,“ zakroutila nevěřičně hlavou. Přitáhla si k sobě polštářek. Zavíraly se jí oči. „Chudák Ondra, ví o tom?“

„Jsou to naše společné plány,“ narovнала se hrdě Helga.

„Je to neinformovaný optimista.“ Jolana zívla. „On ho ten optimismus přejde, až si bude chtít uklidit trenky do skříně.“ Padla do postele, ale za chvíli se vzchopila a z posledních sil se vydala do koupelny pod sprchu. S požitkem stála několik minut pod proudem horké vody. Když potom se suchými vlasy vklouzla pod deku, v myšlenkách si přivolala sladkou představu dnešního odpoledne s Júliem. Při pomyslení na milování v přítomí Horského parku ji příjemně zamrazilo. Ještěže měla tlustou bundu, jinak by si určitě odřela záda, a kdyby si toho sestra při oblékání všimla, těžko by jí to vysvětlovala. Dneska večer už ale nemá chuť myslet na sestru. Nechala se unášet vzpomínkami na seznámení s tím úžasným mladým mužem, který si ji chce vzít za ženu.

* * *

Tvořili spolu moc hezký pár. Od první chvíle, co ho uviděla, si uvědomila, že kaštanová barva jejich vlasů má úplně stejný odstín. To pokládala za znamení.

Říká se tomu láska na první pohled.

Byla sobota a do *Věčka* ve městě se s kamarádkami nedostaly. Rozhodly se sednout na tramvaj a zkusit štěstí jinde, na kolejích *Mladá garda*. Připojily se ke skupince, která vystoupila spolu s nimi, a se smíchem uháněly ke kolejím, kde byla diskotéka v plném proudu.

Ohlušující rytmická hudba, která přichází vítala a všechny přítomné objímala svými dunícími tóny, byla ten večer vším, co potřebovali ke štěstí. Přítmi tanečního parketu protínaly paprsky barevných světel, blikajících do rytmu tance. Stačilo přimhouřit oči a světla splynula do pestré abstraktní mozaiky. Přesně to správné místo pro sobotní večer.

O krátké přestávce čekala s kamarádkami v dlouhé řadě před bufetem a tehdy se k nim přidala parta kluků. Okamžitě si ho všimla. Júliovy zelené oči se na ni dívaly chvilku déle než na ostatní děvčata. Zahlédla v nich záblesk zájmu a zažila dosud nepoznaný pocit vzrušení. Začervenala se a v rozpacích si začala pohrávat s pramenem vlasů a upravovat si ofinu.

Navždy si bude pamatovat chuť limonády a sušenek, které si tehdy koupila.

Byl tak zvláštní. Skoro vůbec netancoval, jenom se bavil s kamarády. Z přítmi parketu si občas všimla, že ji pozoruje. Připadalo jí to, jako by o ní přemýšlel. Myslela si, že uvažuje, jestli si s ní má v té vlnící se mase těl a záblescích světelných efektů zatancovat, ale neudělal to. Ten zkoumavý pohled ji znepokojoval.

Nemohla ho vyhnat z hlavy. Každou sobotu chodila s kamarádkami na diskotéku s tichým přáním, aby ho znova potkala. Přání se postupně měnilo na vroucí modlitbu o to, aby s ní šel alespoň jednou na parket. Kdyby hráli nějaký ploužák, mohla by se k němu přitulit. A on by si ji přitiskl k sobě.

Jednoho dne se její přání splnilo. Přišel k ní zezadu z přítmí, když to nečekala. Mlčky ji vzal za ruku, právě když začali hrát *Alice* od skupiny Smokie. Šla vedle něj jako v nejkrásnějším snu, omámená jím, hudbou a světly. A dotekem jejich dlaní. Vytoužený první dotek. Chvěla se po celém těle. Dodneška si z toho tance nepamatuje nic kromě přívalu pocitů, které ji zaplavily.

„Bydlíš na koleji?“ zeptal se, když ji po tanci přivedl k baru.

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Chodím ještě na střední... Ale doufám, že se za pár let dostanu do *Věčka* na vlastní vysokoškolský index.“

„Ty se chceš dostat do *Věčka*?“ zareagoval. Okamžitě přikývla. „Tak se příští sobotu před ním sejdem,“ navrhl.

Srdce jí radostně poskočilo. „Co studuješ?“ Se zájmem se na něj zadívala.

„Nestuduju, pracuju,“ odpověděl, „dělám grafika v podnikových novinách. Šel jsem pracovat rovnou po maturitě. Ale ve *Věčku* mám kámoše, pomáhá tam.“

„S aparaturou pro muzikanty?“ Jolana si hned představila kluky, kteří tam během dne pobíhají s různými nepoplitelnými zařízeními.

„S nábytkem,“ usmál se. „A se zásobováním... Taková holka pro všechno.“

Byl o čtyři roky starší než Jolana, což ještě zvyšovalo jeho přitažlivost. Už pracuje, je soběstačný, pomyslela si s obdivem. Ji čekají ještě roky, kdy bude závislá na rodičích, vykoupené přizpůsobováním se jejich požadavkům, zákazům, nechtěným povinnostem a vybojováváním si drobných ústupků...

Když ji zase objal kolem pasu a vedl na parket, tak neprotestovala. Neprotestovala ani mnohem později, když se s ní v přítmí vchodu do jejich domu rozloučil dlouhým polibkem.

Ten večer šla do postele s hlavou plnou zmatených myš-

lenek a se smíšenými pocity. Měla dojem, že všechny věci kolem ní mají oblé obrysy, jako kdyby vypila hodně alkoholu. Celý pokoj se s ní točil a chvílemi měla pocit jako na houpačce. Touha po Júliově objetí a po ještě jednom polibku v ní vyvolávala sladký neklid.

Dali si sraz u vchodu do obchodního domu Prior v centru města. Když Jolana přicházela, už na ni čekal. Vzal ji na diskotéku do *Věčka* nebo na večeři do nějaké malé hospůdky, kam se jako studentka zatím nedostala. Pokaždé si našli stůl někde vzadu v koutku, aby v případě nečekané kontroly příslušníků Veřejné bezpečnosti mohli zmizet přes kuchyni. Ještě jí nebylo osmnáct... Július měl všude známé a znal v Bratislavě místa, o kterých neměla ani tušení.

Nic tak tajemného a vzrušujícího zatím nezažila. Najednou poznávala jiný život, úplně odlišný od dosavadního školáckého. Jako kdyby do té doby ani nežila. Ráno do školy, po obědě domů, úkoly, schůzky s kamarádkami. A domácí povinnosti, do kterých ji máma musela nutit, ale jenom ve dnech, kdy nikam nešla. Když měla dohodnutou schůzku s Júliem, všechno rychle a ochotně udělala, aby mohla zmizet do města. Příchod domů ale musela dodržovat, o tom se s mámou diskutovat nedalo. Nebylo to zase tak hrozné – v zimě do osmi, v létě do deseti večer. Za tu dobu se dalo ledacos stihnout.

Jednou ležela na posteli s ušima zakrytými dlaněmi a přivřenými očima. Před sebou měla otevřenou učebnici dějepisu a snažila se nacpat do hlavy důležité události z období vlády Marie Terezie.

„Pojď dál, doma je jen Jolana,“ zaslechla z předsíně hlas sestry. Nejdřív se lekla, že by to mohl být Ondra, jako minule, když se vrátila ze školy a našla ho sedět na sestřině posteli. Tehdy byla uražená, jako by svou mužskou přítomností znesvětil jejich holčičí pokoj. Okamžitě vstal a po pozdravu hned odešel pryč.

„Mám hodinu čas,“ informoval sestru známý hlas. „Dnes-

ka jsem hodinu stála frontu v zelenině. Přivezli jim brambory. Naši na zimu nekupují celé pytle, protože je nemáme kam dát.“

„Já jsem měla minulý týden kliku, tvrdla jsem čtyřicet minut před papírnickým ve frontě na ubrousky,“ ozvala se Jolana.

Helžina spolužačka Ivica nakoukla k Jolaně do pokoje. Kamarádila se i s ní, ale občas byla jako neřízená střela a člověk si nikdy nebyl jistý, co zase vymyslí.

„Ahoj,“ pozdravila Ivica, „co tak usilovně šprtáš?“

„Dějepis, zítra máme písemku,“ odpověděla Jolana. Myslela si, že Ivica zavře dveře a půjde do obýváku za Helgou, ale zůstala stát mezi dveřmi.

„Kdo byl ten frajer, se kterým jsem tě tuhle viděla v kině *Pohraničník*?“ zeptala se.

Jolana sebou trhla. Otočila hlavu a za Ivicou viděla sestru s překvapeným výrazem ve tváři.

„Frajer?“ vykřikla Helga. „Mámě jsi řekla, že jdeš s hol-kama.“

V tom okamžiku se Jolaně vypařily z hlavy všechny důležité letopočty z období osvíceného absolutismu, které se zatím naučila. „Vždyť jsem taky byla s kámoškama,“ zdůraznila. „Už se nepamatuju, možná jsme potkaly nějakého spolužáka.“ Otočila se zpět k učebnici a považovala otázku za zodpovězenou.

Ivica to ale nějak nepochopila. „Ten nevypadal na spolužáka, bylo mu určitě přes dvacet,“ trvala na svém. „Možná i dvaadvacet. Kamarádky jsem tam neviděla.“

„No to snad ne!“ vykřikla Helga. Otevřela dveře doko-rán. „A že o něm doma nic nevíme,“ protáhla posměšně.

Tuhle Ivicu mi byl čert dlužen, zuřila Jolana v duchu. Mozek jí pracoval na plné obrátky, ale nenapadalo ji, jak by se z toho mohla vykroutit.

„Vůbec si nevzpomínám,“ mávla lhostejně rukou. „V *Pohraničníku* jsem nebyla už dávno.“

„Tak to jsem asi měla vidiny,“ poznamenala jedovatě Ivica. „Ty určitě nemáš takovou bílou halenku se zeleným vzorkem.“

Jolana uslyšela za zády nějaké uchichtnutí. Helga otevřela skříň a vyndala z ní popisovanou halenku.

„Není to náhodou tahle, co jsi ji nikdy neměla na sobě?“ Stoupla si přímo k Jolaně.

Ta se posadila na postel a podívala se na ramínko v sestřině ruce. „Tu samou mají v naší třídě ještě asi čtyři holky,“ odpověděla a ušklíbla se. „V obchodě není zrovna bůhvíjaký výběr.“

Vtom zarachotily v zámku klíče a dovnitř vešla máma. Zavřela za sebou dveře s pořádným bouchnutím, takže se na ni všechny dívky překvapeně podívaly. Naštvaně postavila tašky na zem.

„Měla jsi tady minulý týden Ondřeje, když jsme nebyli doma?“ zeptala se Helgy tónem, který nevěstil nic dobrého. Obočí měla zamračené a rty sevřené do úzké čárky. „Sousedka mi právě říkala, že viděla cizího mladého muže, který mířil k nám.“

Helze klesla ruka s ramínkem k zemi. Dívala se na mámu jako opařená. „Já o ničem nevím,“ špitla.

„To snad měla sousedka vidiny?“ Máma zvýšila hlas. Jolana s Ivicou se na sebe rozpačitě podívaly. Vidiny byly evidentně v kurzu.

„Která sousedka, stará Bartelová?“ vyhrkla Helga. „Té drbně se nedá věřit ani nos mezi očima,“ rozpřáhla ruce. Do tváří se jí nahrnula krev. A jestli jí máma jednu stáhne, bude ještě hůř. Vzduch se přímo chvěl očekávanými událostmi, stejně jako Helžin hlas.

„Kam asi tak mohl jít mladý muž, který z výtahu vystoupil v našem patře?“ Máma sekala slovy jako Turek na bitevním poli šavlí.

„Jeden tady minulý týden hledal nějaké Janovské,“ ozvala se Jolana. „Asi si spletl vchod.“

Mámin zamračený pohled padl na Jolanu spolu s Helžiným vděčným. Máma na ni chvíli upřeně koukala. V Jolaně hrklo, nemohla úzkostí ani dýchat. Snad Bartelová také nebyla v kině *Pohraničník*?

„Uf,“ vydechla si máma s ulehčením. Ukázala na tašky. „Děvčata, uklidte nákup,“ dodala už mírnějším hlasem. Pak ukázala na dvě smetany. „Tyhle odnesťe Evině mámě, minule je už před šestou nesehnala, tak mě o ně poprosila.“

Jolana s Helgou se okamžitě ohnuly k taškám.

„Tak já už poběžím,“ vzala Ivica za kliku. Chvilíčku počkala, než máma zašla do koupelny. Pak zavrtěla hlavou. „Copak je vaše máma vedoucí pionýrského tábora? Vždyť je ti osmnáct,“ obrátila se na Helgu, „co je to tady za teror?“

„Když se to týká Ondřeje... mámě se nelíbí,“ zamumlala Helga. „Dokud studuju, musím poslouchat povely domácího generála.“

„Tak se měj, zaběhnu ještě nahoru za Evou,“ rozloučila se Ivica s pohoršeným pohledem.

„Půjdu s tebou,“ rozhodla se okamžitě Jolana a vzala s sebou smetany.

Vyšly o dvě patra výš, výtah ignorovaly. Cestu za svou nejlepší kamarádkou absolvovala Jolana několikrát týdně. Bylo zvláštní, že si s Helžinými spolužačkami, které byly o rok starší než ona, rozuměla lépe než její sestra. Helga byla tvrdohlavá a často prosazovala své zájmy na úkor ostatních. To nakonec přivedlo její kamarádky k Jolaně. Patřila k nim hlavně Eva. Ivica byla jako přírodní živel, někdy milá, občas náladová a nakonec hrozně kritická. Neměla žádné zábrany říct svůj názor na cokoliv. Eva byla jediná výjimka, které se její kritika nikdy netýkala. Jolana se domnívala, že to byla z Iviciny strany trochu vypočítavost. Potřebovala Evu a ochotně za ni dělala úkoly z matematiky. Když zazvonily u dveří, měla i dnes v ruce sešit s vypočítanými příklady.

„Čau, přišel balík?“ vyhrkla hned, jak se Eva objevila ve dveřích.

„Zítřa,“ nepotěšila ji kamarádka. „Naši se z Budapešti vrátí až zítřa.“ Ustoupila do předsíně a pustila je dovnitř.

„To je škoda,“ vydechla si Ivica zklamaně. „Můžu si ale udělat střih podle těch květovaných šatů, co ti poslali minule?“ Podívala se na Evu s nadějí v očích a podala jí sešit.

„Jasně, pojďte,“ usmála se Eva a pozvala je do svého pokoje.

„Takže ty jsi ještě dneska sama,“ konstatovala Jolana. „Tak to já přijdu ještě večer,“ mrkla na kamarádku. Až tady nebude Ivica, naznačila pohledem.

Eva otevřela skříň a vyndala z ní krásné květované šaty. Děvčata zadržela dech. Modré květy na světle fialovém podkladu, přiléhavý střih živůtku a nabíraná sukně.

„Já umřu!“ vykřikla Ivica. „V příštím životě se chci narodit kanadským rodičům,“ vydechla okouzleně.

Vyndala z tašky papír na střihy. Opatrně rozložila šaty na koberec uprostřed pokoje a začala na papír šikovně obkreslovat střih, podle kterého si ušije podobné šaty pro sebe. Samozřejmě že ani kdyby si uběhala nohy, tak takovou krásnou látku nikde nesežene, ale v šatech inspirovaných produktem zahnívajícího západního kapitalismu se bude od ostatních děvчат oblečených v konfekci alespoň trochu odlišovat.

Eva se narodila do šťastné rodiny. Nejenže měli příbuzné v Budapešti, ráji módních butiků a úžasných obchodů, ale ještě jim občas dorazil veliký balík ze zámoří. Strýcova sestřenice, která před lety emigrovala, posílala do Budapešti nádherné oblečení a další skvělé věci, jejichž část se dostala až k Evě do Bratislavy.

Všechny dívky bez výjimky jí záviděly nádherné neobvyklé šaty, které se nedaly koupit v obchodech. Také voňavé krémy, kosmetiku v krásných obalech, mýdla s omamnými vůněmi, kterými by byl hřích se mýt a posloužila na navonění prádla ve skříních. A ještě barevné deštníky, jemné šátky a šály, nápaditou bižuterii, a dokonce fialové lodičky na nízkém podpatku!

Pro fialové lodičky by všechny byly ochotné vraždit. Evina skříň představovala pro děvčata ráj na zemi. Nesplněný sen. Tichou závist. Nenaplněnou touhu po krásných věcech ze zahraničních katalogů pašovaných přes hranice ze země, kam se nikdy nedostanou.

Eva se zadívala do sešitu položeného na stole. „Jak jsi to mohla vypočítat? Já tu matiku do konce života nepochopím,“ zatvářila se nešťastně. „A to zítra píšeme písemku.“

„Matiku v životě potřebovat nebudeš,“ zamumlala Ivica se špendlíkem mezi rty, „ale fialové lodičky vždycky. Na vysokou jít nechceš a s tvou kanadskou garderobou jsi nikdy neměla nouzi o nápadníky. Ivan je fajn. Tak se vdáš a bude! Možná dokonce první z nás, hned po maturitě.“

Jolana zvedla oči od Iviciných rukou s nůžkami k Evě. Kdepak, pomyslela si, Eva nebude první... Možná druhá, hned po ní...

„Počkám, až se Ivan vrátí z vojny,“ usmála se Eva. „Slíbili mu podnikový byt, takže pak si se svatbou přichvátíme.“

„Tak to má štěstí,“ podotkla Jolana. „Můžete se hned osamostatnit.“

„Budete moct po bytě běhat nazí, což by se u tchyně nedalo,“ vyprskla smíchy Ivica. Špendlíky už našťestí napíchala do papíru, takže je neměla mezi rty.

„Jasně, ale jen do té doby, než děti povyrostou,“ zasmála se Eva. „Potom je občas pošlu k tobě, abychom se mohli proběhnout.“

Bože, to by bylo úžasné, kdyby se Júliovi podařilo sehnat byt, pomyslela si Jolana. Bude to muset zjistit. Ať se v práci na takovou možnost zeptá. Neumí si představit nic krásnějšího než žít s ním v jejich vlastním novém bytě.

„Moje sestra je v pořadníku čekatelů na státní byt už sedm let,“ poznamenala Ivica. „A vůbec to nevypadá nadějně. Přemýšlí o tom, že to vyřeší úplatkem, aby ji jednou nemuseli pochovat na zahradě u tchyně.“

„Přivezou vaši taky klobásy?“ zadívala se Ivica na Evu

s nadějí v oku. Chuť maďarských klobás přímo cítila na jazyku. Už se nemohla dočkat, až se do jedné zakousne.

„Určitě přivezou,“ zasmála se Eva. „Za tu matiku si je rozhodně zasloužíš.“

„S maďarskými klobásami na věčné časy a nikdy jinak!“ prohlásila Jolana. „I Lenin by vyběhl z mauzolea po svých, jen aby je ochutnal.“

Po hodině klábosení se dívky rozloučily s Evou a seběhly o dvě patra níž.

„Pozdravuj Helgu,“ zamávala na Jolanu Ivica. Chtěla si přivolat výtah, ale ještě se na ni obrátila. „Všimla sis, jak měla vaše máma uplakané oči?“

Jolana se zarazila s nachystaným klíčem u zámku. „Naše máma?“ podivila se. „Kdy jsem si toho měla všimnout?“

„Když přišla domů a málem dala Helze pár facek,“ odpověděla Ivica. „Hned potom odešla do koupelny. Určitě se jí něco stalo v práci.“

Jolana se na ni zaraženě podívala. „No teda, ty máš postřeh! Já jsem si ničeho nevšimla.“

Mámu našla v kuchyni, jak připravuje vajíčkovou pomazánku. Rozhlédla se a zjistila, že Helga se vypařila.

„Já ti pomůžu,“ nabídla se.

Máma udiveně zvedla hlavu a pak k Jolaně posunula uvařená vejce, aby je oloupala.

Jolana ji nenápadně pozorovala, jak krájí nadrobno česnek, který v pomazánce nesměl chybět. Všimla si, že jí přibýlo pár šedivých vlasů a účes potřeboval nový sestřih. Vypadala unaveně a trochu připomínala svůj vlastní starý kabát s odřenými okraji, který visel na věšáku. Jolana i Helga potřebovaly nové zimní oblečení, takže na její kabát už nezbylo. Kozačky nosila také už pár let, jenom na nich dávala opravit sešlapané podpatky.

„Proč jsi plakala?“ zeptala se Jolana.

Máma se chvilku tvářila, jako by se jí ta otázka netýkala. Pak pokrčila rameny a hluboce si povzddechla.

„Šéf mi sliboval zvýšení platu, a nakonec...“ Zlomil se jí hlas a musela si odkašlat. „Nakonec dal přednost mladší kolegyni.“

„Tě nafrněné shora? Eleně?“ vyhrkla Jolana pobouřeně. „Vždyť ta u vás pracuje nejkratší dobu.“

„No vidíš.“ Máma nervózně zapíchla lžici do žervé, do kterého zamíchala česnek. „Vůbec nezáleží na tom, že jsem vedoucí směny. Taková mladá holka mě raz dva předběhne.“

„Potvora jedna!“ ulevila si Jolana. „A to s vámi nemusela ani dělat inventuru, šéf ji tehdy přece pustil domů.“

Máma kývla hlavou a s povzdechem pokračovala v přípravě pomazánky. Byla zaměstnaná jako prodavačka v nedaleké samoobsluze. Těšila se, že se jí po dlouhé době konečně zvýší plat a rodinný rozpočet se trošku zlepší.

„To je všechno?“ zeptala se Jolana.

„Ano, všechno,“ odpověděla máma.

Začala honem uklízet do skříňky umyté hrnce. Jolana se na ni nenápadně podívala. Zaplavily ji pochybnosti. Neměla pocit, že by máma plakala jenom kvůli tomu, co se stalo v práci. Vydrží hodně a něco takového by ji tak nerozhodilo. Je houževnatá jako tažný kůň, spolehlivý a připravený překonávat těžké překážky. Helga má její povahu, a navíc ještě posílenou tvrdohlavostí. Jolaně mámina pracovitost a zásadovost chybí, i když ona sama to za negativní vlastnost nepovažuje.

To nebude jenom plat, odhadovala Jolana. Měla nepřímý pocit v kostech, že jí máma neřekla všechno.

Když Jolana skončila v kuchyni, zavřela se do pokoje. Zpod postele vylovila velkou krabici a z ní žlutou plastovou pokladničku s velkou zelenou žábou navrchu. Žába měla hlídat poklad, ale Jolana v ní našla jenom dvacet korun a pár haléřů.

Tak tohle mi určitě stačit nebude, pomyslela si.

Druhý den se ve škole nedokázala na nic soustředit. Měla pocit, že odpolední vyučování se táhne jako žvýkačka. Před

poslední hodinou už to nevydržela, vymluvila se na návštěvu zubaře a nedočkavě se vydala do centra.

V pasáži pod Manderlákem vládl čilý ruch, postávala tam spousta mladých, většinou studentů. Jolana se k nim přidala s poznámkovým blokem a tužkou v ruce a zadívala se na množství inzerátů ve skleněných vitrínách. Nabízely se tady hlavně podnájmy, ubytování, skripta, použité oblečení... A svatební šaty.

Jolana si opsala pár adres a telefonních čísel, ale moc nadějně to nevypadalo. Svatební šaty byly od osmdesáti do dvou set korun. Některé i za dvě stě devadesát. Tolik nenašetří ani za rok.

Přesto se vydala na jednu z uvedených adres. Blízko obchodního domu Prior na Kyjevském náměstí nastoupila do autobusu a jela do Dúbravky.

Mladá žena v devátém měsíci těhotenství souhlasila, aby si Jolana nádherné dlouhé bílé šaty s vlečkou a svatebním závojem vyzkoušela. Nechala ji v malém pokoji bytu u rodičů, který byl nacpaný věcmi a kam zřejmě přinese své čerstvě narozené dítě. Svědčila o tom dětská postýlka, o kterou se dvakrát praštila, když se převlékala. Díky nedostatku prostoru to trvalo delší dobu, než se jí podařilo šaty obléct. Při pohledu do zrcadla ale zatajila překvapením dech: vypadala nádherně!

V duchu si okamžitě představila Júlia, jak se mu podlomí kolena, až ji takhle uvidí. Určitě bude pyšný na to, jakou si vybral krásnou nevěstu!

„Jsou ušité podle *Burdy*,“ zdůrazňovala jejich majitelka. „Nemůžu je prodat levněji, vždyť je k nim i závoj,“ zavrtěla hlavou nad Jolaninou prosbou. Sto padesát korun!

Tohle jsou její vysněné šaty, přesně tak by chtěla v nejkrásnější den svého života vypadat! Jolaně poletovaly hlavou myšlenky jako ptáci. Kde na ně vzít? Kde?

Pak si vzpomněla na Júliova slova, že pokud bude potřebovat něco, co se týká svatby, aby za ním přišla.

„Ještě dnes se pokusím sehnat peníze,“ ubezpečila majitelku šatů.

„Už se mi ozvaly dvě další zájemkyně, tak si pospěšte,“ nepotěšila ji majitelka.

Jolana vyběhla ven a rychle vyrazila zpět na zastávku autobusu. Musí co nejrychleji dorazit na Steinerovu třídu. Je úterý, a to Július hraje s kamarády fotbal. Jen přežít úmornou cestu na jedné noze v narvaném autobuse a pak v tramvaji...

Venku foukal studený vítr. Zapnula si kabát i na poslední knoflík u krku. Proč si vlastně nevzala nějaký šátek nebo šálu? Protože je neviděla. Helga je určitě někam zastrčila, když přendávala věci v jejich skříni. Teď nemůže najít nic na svém místě, zlobila se.

Obešla dům, kde Július bydlel, až dozadu do vnitrobloku a už z dálky viděla kluky, jak pobíhají po trávníku. Mladí muži na sebe pokřikovali a byli naprosto zaujatí fotbalovým míčem. Július na místě obránce poskakoval blízko improvizované branky a soustředěně sledoval klubko kamarádů uprostřed hřiště.

Moc ráda by ho ještě nějakou dobu pozorovala, ale měla naspěch. Když si jí ani po chvíli nevšiml, znervózněla. Přiblížila se k trávníku a přemýšlela, jak upoutat jeho pozornost. Vtom si jí všimli ostatní a přestali hrát.

„Pět minut pauza,“ mávnul na ně Július a upřel na ni překvapený pohled.

Přiběhl k ní zpocený a trochu zadýchaný. V očích měl otázku, v těch jejích se odrážel obdiv a něha. Čekala, že jí dá pusku na přivítanou, ale zřejmě se před kamarády ostýchal.

„Potřebuju...,“ začala. „Říkal jsi, že když budu potřebovat...“ Znejistěla. Necítila se právě nejlépe, když si mu musí říkat o peníze. Kromě toho si všimla, že se na ni upírají zvědavé a hodnotící pohledy jeho kamarádů. Zнала jenom jednoho z nich, s ostatními se zatím nesetkala.